

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

VÅR REFERANSE
16/11659

DERES REFERANSE
16/4095-2

DATO
10.01.2017

Høring - Banklovkomisjonens utredning nr. 30 om innskuddsgaranti og krisehåndtering i banksektoren

Det vises til Finansdepartementets brev datert 28. oktober 2016 hvor Banklovkomisjonens utredning nr. 30 om innskuddsgaranti og krisehåndtering i banksektoren ble sendt på høring. Finanstilsynet har merknader til høringen. Det vil nedenfor bli gitt merknader til gjennomføringen av krisehåndteringsdirektivet i punkt 1, innskuddsgarantidirektivet i punkt 2 og enkelte felles spørsmål knyttet til blant annet innskuddsgarantifond og krisefond i punkt 3.

1. Krisehåndteringsdirektivet

1.1. Krisehåndteringsmyndighet

Krisehåndteringsdirektivet legger opp til nasjonale valg av hvilken offentlig myndighet som utpekes som krisehåndteringsmyndighet. Krisehåndteringsmyndighet kan være sentralbank, departement eller annen offentlig myndighet. I særlige tilfeller kan tilsynsmyndigheten også være krisehåndteringsmyndighet, forutsatt at det etableres tilstrekkelige organisatoriske skiller mellom tilsynsfunksjonen og krisehåndteringsfunksjonen.

Banklovkomisjonen foreslår at Finansdepartementet skal bli krisehåndteringsmyndighet, men samtidig at departementet kan delegerer slike oppgaver til Finanstilsynet.

Banklovkomisjonen påpeker at en eventuell delegering vil ha betydning for ressurs spørsmål, f.eks. i forbindelse med utarbeidelse av kriseberedskapsplaner, vurdering av foretaksspesifikk krisehåndteringsegnethet og fastsettelse av foretaksspesifikke krav til kvalifiserende gjeld for intern tapsdekning. Det fremkommer i denne forbindelse i utredningen under avsnittet om økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige at:

"Når det gjelder virkningene av en gjennomføring av lovutkastet kapittel 20, vil det måtte etableres en krisehåndteringsmyndighet. Hvilke ressurser dette vil kreve, vil bero på hvordan dette gjøres. Avhengig av hvor mye som legges til Finanstilsynet, vil Finanstilsynet måtte tilføres midler ut over det de har tilgang til i dag, for å kunne etablere og organisere ressurser til oppgaver tillagt krisehåndteringsmyndigheten og som delegeres til Finanstilsynet. Som følge av kravet om utarbeidelse av krisetiltaksplan for hvert enkelt foretak og vurdering av disse, vil kompetansen og

ressurser knyttet til dette måtte være operativt til enhver tid. Finansiering av disse økte ressursene vil eventuelt kunne vurderes gjennomført ved økt tilsynsavgift fra tilsynsenhetene"

Finanstilsynet deler Banklovkommisjonens vurdering på dette punktet. Dersom Finansdepartementet velger å delegere oppgaver etter lovutkastets kapittel 20 til Finanstilsynet, bør dette også følges opp med nødvendige økonomiske ressurser for ivaretagelse av de nye oppgavene.

1.2. Forholdsmessighet

Krisehåndteringsdirektivet bygger på et forholdsmessighetsprinsipp. Dette gjelder blant annet i forbindelse med utarbeidelse av krisetiltaksplaner (resolution plans), vurdering av krisehåndteringsegnethet (resolvability assessments) og Finanstilsynets vurdering av foretakenes beredskapsplaner (recovery plans). Hvorledes forholdsmessighetsprinsippet blir gjennomført i norsk rett, vil kunne få stor betydning for Finanstilsynets arbeid.

Når det gjelder lovutkastets bestemmelse om forenklede krav til beredskaps- og krisetiltaksplaner i § 20-10, foreligger det retningslinjer fra EBA som er vesentlig mer omfattende og ressurskrevende enn det lovforslaget legger opp til. Finanstilsynet gjør også oppmerksom på at det i EU arbeides med en forordning med utfyllende bestemmelser som vil regulere vurderingsprosess og vurderingskriterier, der vurderingen som et utgangspunkt skal gjøres på foretaksnivå, men også kan gjennomføres for grupper av foretak under visse forutsetninger. En eventuell forordning vil være EØS-relevant og antas å kunne tas inn som forskrift.

Innenfor det handlingsrommet forordningen gir, mener Finanstilsynet det bør legges til grunn en risikobasert tilnærming, slik at ressursbruken ikke blir større enn nødvendig. Foreliggende anbefaling fra EBA, som etter direktivet skal danne grunnlaget for den fremtidige kommisjonsforordningen, forutsetter imidlertid at både tilsynsmyndigheten og krisehåndteringsmyndigheten gjennomfører relativt omfattende arbeidsprosesser også for mindre foretak.

Forskriftshjemmelen i bestemmelsen om forenklede krav til beredskaps- og krisetiltaksplaner i § 20-10 (2) går i praksis lengre enn det direktivet åpner for. Direktivets bestemmelser om unntak fra beredskaps- og krisetiltaksplaner i enkelttilfeller gjelder kun foretak som er *"affiliated to a central body and wholly or partially exempted from prudential requirements in national law in accordance with article 10 of CRR and (...) institutions that are members of an IPS"*, jfr.

krisehåndteringsdirektivet artikkel 4 nr. 8. Finanstilsynet vurderer at disse unntaksbestemmelsene i hovedsak ikke er relevante for norske foretak.

1.3. Begrepsbruk mm.

Krisehåndteringsdirektivet innfører en del nye begreper. Et av de mest sentrale er gjeld som kvalifiserer for nedskrivning eller konvertering til egenkapital ("bail-in"), og kan benyttes til å oppfylle Minimum Requirement for Own Funds and Eligible Liabilities" (MREL). Slik gjeld er i utkastet omtalt som "ansvarlige fordringer". Finanstilsynet anser begrepet "ansvarlige fordringer" som lite hensiktsmessig i bestemmelsene om intern tapsdekning der foretakets kapitalinstrumenter først skal konverteres og/eller nedskrives. Begrepet er knyttet til det svekkede foretaket og foretakets utstedte kapitalinstrumenter, og bruken av "fordringer", som er en del av eiendelssiden i foretaket, er en uheldig betegnelse for deler av foretakets gjeld. Finanstilsynet anbefaler at "bail-in"

oversettes med "intern tapsdekning". "Eligible liabilities for bail-in", kan da oversettes med "kvalifiserende gjeld for intern tapsdekning".

Slik begrepet "godkjent kjernekapital" er benyttet i utkastet, er det ikke i tråd med forskrift om beregning av ansvarlig kapital. Det vises til at det følger av forskriftens § 13 at den ansvarlige kapitalen består av kjernekapital og tilleggskapital. Kjernekapitalen består av ren kjernekapital og annen godkjent kjernekapital. Aksjekapital og egenkapitalbevis regnes som ren kjernekapital, og opptak av slik kapital skal også godkjennes. Godkjent kjernekapital vil derfor etter forskriften om ansvarlig kapital forstås som både ren kjernekapital og annen godkjent kjernekapital. I lovutkastet er godkjent kjernekapital ment bare å gjelde annen godkjent kjernekapital, herunder fondsobligasjonskapital. Begrepet «godkjent kjernekapital» benyttes i §§ 20-16, 20-19 til 20-21, 20-37, 20-42, 20-43 og 20-47. I alle bestemmelsene utenom § 20-37 bør begrepet «godkjent kjernekapital» erstattes av «annen godkjent kjernekapital». I § 20-37 kan eventuelt «godkjent kjernekapital» og «godkjent tilleggskapital» stå, ettersom bestemmelsen her også kan gjelde ren kjernekapital.

I § 20-43 (1) bokstav d) står det videre om konvertering av «ansvarlig lånekapital som ikke er godkjent kjernekapital eller godkjent tilleggskapital». Ansvarlig lånekapital kan ikke inngå i godkjent kjernekapital, men kan inngå i godkjent tilleggskapital. Bestemmelsen bør derfor endres slik at det står konvertering av «ansvarlig lånekapital som ikke er godkjent tilleggskapital». Slik kapital kan eventuelt forekomme ettersom ansvarlig lån som kan medregnes som tilleggskapital, inngår med minkende andeler i de siste fem år før forfall. Det er ellers ikke lenger noen grenser for medregning av fondsobligasjonskapital og ansvarlig lånekapital i ansvarlig kapital for foretakene som del B i forskriften om ansvarlig kapital gjelder for.

Ved endring av reglene om ansvarlig kapital, kan det forekomme kapitalinstrumenter som ikke tilfredsstillende nye krav og som ikke omfattes av overgangsbestemmelser. Det bør derfor, slik Finanstilsynet vurderer det, tas inn en ny bestemmelse mellom § 20-43 (1) bokstav b) og c) om nedskrivning av fondsobligasjonskapital som ikke oppfyller nye krav til annen godkjent kjernekapital i samsvar med innbyrdes prioritetsrekkefølge ved avvikling.

I bestemmelsene som gjelder minstekravet til ansvarlig kapital og kvalifiserende gjeld for intern tapsdekning (MREL) i §§ 20-7 fjerde ledd, 20-39 første og fjerde ledd og i overskriften for §§ 20-39 og 20-40 er ikke ansvarlig kapital med, slik den skal etter artikkel 45 i krisehåndteringsdirektivet. Ansvarlig kapital inngår i tapsabsorberingselementet av MREL, og overskudd av slik kapital kan også benyttes til å oppfylle deler av rekapitaliseringselementet av kravet. Det er derfor avgjørende at ansvarlig kapital er med i bestemmelsene som gjelder minstekrav til ansvarlig kapital og kvalifiserende gjeld for intern tapsdekning. I § 20-7 fjerde ledd, 20-39 første og fjerde ledd og i overskriften for §§ 20-39 og 20-40 bør det derfor istedenfor «minstekrav til ansvarlige fordringer» stå «minstekrav til ansvarlig kapital og kvalifiserende gjeld».

Begrepet "ansvarlige fordringer" som ikke gjelder minstekravet (MREL), benyttes i §§ 20-8, 20-30, 20-33, 20-35 til 20-39, 20-41 til 20-44, 20-46, 20-52 og 20-70. I § 20-30 (1) bokstav d) bør det istedenfor «ansvarlige fordringer som tilkommer foretakets kreditorer» stå «kvalifiserende gjeld for intern tapsdekning». Videre bør det i § 20-37 fjerde og femte ledd der det står «bestemte ansvarlige fordringer», stå «bestemte kvalifiserende gjeldsforpliktelser». I de øvrige bestemmelsene bør det i stedet for «ansvarlige fordringer» stå «kvalifiserende gjeld».

I § 20-39 står det at minstekrav skal angis i prosent av summen av foretakets samlede forpliktelser og ansvarlig kapital. Finanstilsynet mener at dersom det skal inntas en bestemmelse i lovs form om hvordan minstekravet til ansvarlig kapital og kvalifiserende gjeld for intern tapsdekning skal beregnes, må disse bestemmelsene baseres på endelige direktivbestemmelser, jfr. punkt 1.7 nedenfor.

I § 20-39 står det videre om hva det skal legges vekt på ved fastsettelsen av minstekravet. I tredje ledd bokstav d) står det at det skal legges vekt på «foretakets virksomhet, fundingopplegg og risikoeksponering». Den tilsvarende bestemmelsen i artikkel 45 punkt 6 i krisehåndteringsdirektivet gjelder: «size, the business model, the funding model and the risk profile of the institution». Etersom «størrelse» er en viktig faktor, anbefaler Finanstilsynet at størrelse nevnes eksplisitt og at bestemmelsen i § 20-39 tredje ledd bokstav d) bygges ut slik at det står «foretakets størrelse, virksomhet, finansieringsstruktur og risikoeksponering». Det vises også her til punkt 1.7 nedenfor.

I § 20-37 (e) er det gitt en mangelfull beskrivelse av hvilke systemer som er regulert av betalingssystemloven og som gjennomfører direktiv 98/28/EC i norsk rett, jf. krisehåndteringsdirektivets artikkel 44. Det er i bestemmelsen vist til at fordringer med en gjenværende løpetid på mindre enn syv dager som tilkommer et betalingssystem, operatøren eller deltakere i et betalingssystem som omfattes av betalingssystemloven og som er oppstått som følge av foretakets deltakelse i betalingssystemet, er unntatt fra definisjonen av "ansvarlige fordringer" (dvs. kvalifiserende gjeld). Betalingssystemloven (og direktiv 98/26/EC) omfatter imidlertid også verdipapiroppgjørssystemer, slik at unntaket i § 20-37 (e) også skal gjelde fordringer (...) som tilkommer et verdipapiroppgjørssystem, operatøren eller deltakere i et verdipapiroppgjørssystem som omfattes av betalingssystemloven og som er oppstått som følge av foretakets deltakelse i verdipapiroppgjørssystemet. Finanstilsynet foreslår derfor at deler av bestemmelsen endres slik at den lyder (...) "et system, en operatør eller deltaker i et system som omfattes av betalingssystemloven og som er oppstått som følge av foretakets deltakelse i systemet" (...).

1.4. Tidligtiltak

Gjeldende norsk lovgivning har tre stadier i en situasjon med soliditets- og likviditetssvikt hvor det gis hjemler for offentlige myndigheter til å fastsette krav til foretaket.

I en situasjon med manglende etterlevelse av lovkrav, herunder soliditets- og likviditetskrav, gis Finanstilsynet etter finansforetaksloven § 14-6 hjemler til å stille krav til foretaket. Finanstilsynet kan blant annet stille krav om reduksjon i risiko, endret organisering eller mer kapital. Med manglende etterlevelse av soliditetskrav menes her manglende etterlevelse av de samlede kapitalkravene, inklusive pilar 2-krav og bufferkrav. Finansforetaksloven § 14-6 tilsvarer CRD IV-direktivets artikkel 102 og 104.

Ved brudd på *minstekrav* til kapital, inntreer reglene i kapittel 21 i finansforetaksloven med nærmere angitte prosedyreregler og hjemler for Finanstilsynet, herunder en hjemmel til å endre styresammensetning og fastsette andre vilkår som er nødvendige for at virksomheten drives forsvarlig. Dersom mindre enn 25 prosent av aksjekapitalen er i behold, kan departementet skrive ned den ansvarlige kapitalen.

Dersom det antas at foretaket ikke kan sikres økonomisk grunnlag for videre forsvarlig drift, inntreer regler som åpner for at departementet kan sette foretaket under offentlig administrasjon.

Krisehåndteringsdirektivet opererer med to faser der tilsynsmyndighetene gis hjemler (i tillegg til de hjemlene som følger av CRD IV, jf. over): én fase med tidligtiltak der tilsynsmyndighetene gis virkemidler for å motvirke at en svekket finansiell stilling forverrer seg, og for å reetablere tilstrekkelig finansiell stilling, og én kritisk fase der de finansielle utfordringene er så store at banken enten blir krisehåndtert for å videreføre kritiske funksjoner, eller blir avviklet.

Krisehåndteringsdirektivet krever i artikkel 27 at tilsynsmyndigheten i en situasjon med soliditets- og/eller likviditetsvansker skal ha rett til å gripe inn og stille krav før et foretak faktisk er i brudd med lovkrav ("early intervention" - tidligtiltak). Tilsynsmyndighetene skal blant annet kunne kreve at styret iverksetter tiltak som angitt i beredskapsplanen, endrer strategi og/eller vurderer restrukturering av gjeld. Tilsynsmyndighetene skal også kunne kreve endringer i styre eller ledelse.

Lovutkastets regler for tidligtiltak baserer seg på en videreføring av reglene i finansforetaksloven kapittel 21 kombinert med krisehåndteringsdirektivets regler om tidligtiltak. Banklovkomisjonens valg om å kombinere gammelt og nytt regelverk, innebærer at sammenhengen mellom norsk regelverk og EU-regelverk blir uklar.

Mens direktivet opererer med én ramme for tidligtiltak, skilles det i lovutkastet kapittel 20 mellom to stadier av soliditets- og solvenssvikt med tilhørende hjemler for ulike tidligtiltak som kan avhjelpe situasjonen. Det første stadiet inntreffer når foretakets finansielle stilling er eller må forventes å bli vesentlig svekket "*som følge av vesentlige endringer i finansiell stilling, risikoeksponering, gjeldsgrad eller evne til å oppfylle Finanstilsynets stresstester og opptrappingsplaner*". Etter bestemmelsen kan Finanstilsynet kreve tiltaksplan og fastsette vilkår og retningslinjer for å sikre at videre virksomhet i foretaket vil bli drevet på betryggende grunnlag.

Det andre stadiet (som er ment å dekke krisehåndteringsdirektivets artikkel 27) inntreer ved "*vesentlig brudd på krav til ansvarlig kapital, likvide midler eller betryggende virksomhet, eller dersom vesentlig forverring av foretakets økonomiske stilling, herunder som følge av at ansvarlig kapital er lavere enn minstekravet etter pilar 1 tillagt 1,5 prosent, gir grunn til å vente at det i nær fremtid vil inntre vesentlige brudd på slike krav*". Finanstilsynets hjemler utvides da til blant annet å kunne gi pålegg om at tiltak i henhold til den foretaksspesifikke beredskapsplanen iverksettes, at styret undersøker mulighet for restrukturering av gjeld og, på nærmere angitte vilkår, at foretakets ansvarlige kapital skrives ned. Sistnevnte hjemmel er videre enn det som følger av krisehåndteringsdirektivets artikkel 27.

Etter Finanstilsynets syn kan lovutkastets todeling av reglene for tidligtiltak skape uklarheter om hvilke hjemler tilsynsmyndigheten har i de ulike stadiene av soliditets- og likviditetssvikt, og hva som utløser de ulike hjemlene for tidligtiltak. Det vil være en fordel å ha én hjemmel for tidligtiltak som samsvarer med krisehåndteringsdirektivets. Det forutsetter imidlertid at vilkåret for tidligtiltak blir noe videre definert enn det som følger av lovforslaget.

I lovutkastet er det lagt inn som en forutsetning for tidligtiltak etter direktivets regler at det foreligger eller må forventes vesentlige brudd på lovfaste krav mv. Lovutkastet angir en ren

kjernekapitaldekning på 6 prosent, kjernekapitaldekning på 7,5 prosent og 9,5 prosent totalkapital som indikasjon på vesentlig brudd på lovfastsatte krav.

Denne kalibreringen av vilkåret er inspirert av krisehåndteringsdirektivets artikkel 27, hvor minimumskravet til kapital tillagt 1,5 prosentpoeng kan være ett av flere mulige vilkår for tidligtiltak.

Minimumskravet etter EU-reglene omfatter også pilar 2-krav. På det angitte nivået er imidlertid store deler av kapitalbufferne borte, og tidligtiltak bør derfor settes i verk på et vesentlig tidligere tidspunkt. En indikativ kalibrering av vilkåret for tidlig inngripen på 6 prosent ren kjernekapital pluss pilar 2-påslag blir, etter Finanstilsynets vurdering, altfor lavt. Dersom loven skal angi et referansenivå for tidligtiltak, bør det settes så høyt at det også omfatter enkelte eller alle bufferkrav.

EBA påpeker i sin guideline om tidligtiltak at inngangsvilkåret for tidligtiltak bør vurderes individuelt ut i fra blant annet foretakets forretningsmodell og risiko, samt markedets forventninger og tillit til foretaket. Finanstilsynet mener lovteksten bør utformes slik at den åpner for en slik individuell vurdering. En generell henvisning til at inngangsvilkåret er "vesentlige brudd på ansvarlig kapital" mv., kan gi inntrykk av at listen er identisk for alle foretak. Finanstilsynet vil samtidig påpeke at sentrale deler av direktivets ordlyd om forventning til fremtidig brudd, herunder forverret likviditetssituasjon, økt gjeldsgrad, økt mislighold og/eller konsentrasjonsrisiko, er utelatt i lovutkastet. Disse elementene er sentrale i vurderingen av når tiltak skal iverksettes, blant annet fordi markedets tillit vil være avgjørende ved gjenoppretting av foretakets finansielle stilling og for når tidligtiltak bør iverksettes.

1.5. Rollefordeling ved tidligtiltak

Slik Finanstilsynet vurderer det, bør det etableres et klarere skille mellom tilsynsmyndighetens og krisehåndteringsmyndighetens rolle i de ulike fasene av soliditets- og likviditetssvikt. Prinsipielt sett bør tidligtiltak ligge under tilsynsmyndigheten / tilsynsfunksjonen, mens krisehåndteringsmyndighetens rolle først inntreffer på stadiet for krisehåndtering, og hvor tidligtiltak ikke er tilstrekkelig til å håndtere situasjonen. Dette er også direktivets ordning. Det bidrar således for eksempel til klarhet når både tilsynsmyndigheten og krisehåndteringsmyndigheten etter forskjellige bestemmelser i kapittelet om tidligtiltak har myndighet til å nedskrive og konvertere ansvarlig kapital.

1.6. Krisehåndtering

Banklovkommisjonens forslag til gjennomføring av direktivets krav til krisetiltak baserer seg på en mer sekvensiell modell enn det krisehåndteringsdirektivet legger opp til. I den sekvensielle modellen åpnes det først offentlig administrasjon og oppnevnes administrasjonsstyre, og myndighetene skal deretter vurdere henholdsvis avvikling eller krisehåndtering, mens virksomheten "fryses" i vurderingsperioden. Dette vil i praksis kunne innebære tidsforsinkelser som vil vanskeliggjøre effektiv krisehåndtering som bygger på kontinuitet, og hvor tidsfaktoren har stor betydning for f.eks. deltakelse i betalings- og oppgjørssystemer.

Det bør presiseres at krisehåndteringsmyndigheten samtidig med vedtak om offentlig inngripen også tar stilling til om offentlige interesser tilsier krisehåndtering og bruk av krisehåndteringsverktøy for å videreføre samfunnskritiske funksjoner, eller om foretaket skal avvikles. Dette

samsvarer bedre med krisehåndteringsdirektivets modell, og vil bidra til finansiell stabilitet ved å forhindre at eventuelle samfunnskritiske funksjoner stanser opp.

1.7. Særlig om "Bail-in"

Et av de mest omtalte punktene i krisehåndteringsdirektivet er innføring av "bail-in" som krisetiltak. Norge har til dels regler om "bail-in" allerede ved at kapitalinstrumenter (både egenkapital og ansvarlig lån) kan skrives ned eller konverteres ved solvenssvikt. Det nye er at obligasjonseiere og innskytere også skal ta del i tapsdekningen ved en krisehåndtering. Ved bruk av intern tapsdekning ("bail-in") som krisehåndteringsverktøy konverteres gjeld til egenkapital og/eller nedskrives.

I Banklovkomisjonens forslag deles imidlertid bail-in inn i to faser, som et tidligtiltak (Avsnitt III Likviditets- og soliditetsvansker mv.) og et krisetiltak (Avsnitt V Krisehåndtering og krisetiltak). Forslaget innebærer at ansvarlig kapital skrives ned eller konverteres som et tidligtiltak, mens kvalifiserende gjeld skrives ned som en del av krisehåndteringen. Denne inndelingen følger ikke samme struktur som i krisehåndteringsdirektivet, hvor bail-in kun inngår i avsnittet om "resolution" som et krisetiltak.

For å forhindre at foretak strukturerer sin gjeld på en måte som kan være til hinder for en effektiv intern tapsdekning ("bail-in") og andre kriseløsninger, er det i krisehåndteringsdirektivet også innført et krav til at foretakene skal ha et minimumsnivå på ansvarlig kapital og kvalifiserende gjeld som kan nedskrives eller konverteres til egenkapital (MREL).

Bestemmelser for foretaksspesifikke MREL-krav reguleres i krisehåndteringsdirektivet. Nivået på MREL skal fastsettes av krisehåndteringsmyndigheten individuelt for hvert foretak, og består av et tapsabsorberingselement og et rekapitaliseringselement.

EU-kommisjonen vedtok 23. mai 2016 forordning 2016/1450 om kriterier for fastsettelse av MREL. Det er naturlig å ta disse reglene inn i forskrift.

Den 23. november 2016 foreslo EU-kommisjonen endringer i CRR og krisehåndteringsdirektivet. Anbefalte krav til Total Loss Absorbing Capacity (TLAC) for globalt systemviktige foretak fra Financial Stability Board (FSB) foreslås gjennomført i CRR. For å sikre at oppbygningen av MREL blir konsistent med TLAC, foreslås nødvendige endringer i krisehåndteringsdirektivet. Det foreslås blant annet at MREL beregnes som andel av beregningsgrunnlaget for kapitaldekning og av eksponeringsmålet for uvektet kapitalandel, i stedet for av total gjeld og ansvarlig kapital. Videre foreslås det nærmere regler om subordinering, fastsettelse av MREL, håndtering av brudd på MREL, offentliggjøring og rapportering av MREL mv.

Dersom krisehåndteringsdirektivet endres før ny lov om innskuddsgaranti og krisehåndtering skal vedtas, bør ny bestemmelse om MREL gjennomføres i finansforetaksloven. Hvis det fortsatt er usikkerhet, bør MREL reguleres overordnet i finansforetaksloven § 20-39 (og § 20-40) samt at det tas inn en hjemmel til å gi nærmere regler om MREL i forskrift. Da vil MREL kunne fastsettes i tråd med endelige bestemmelser uten å gjøre endringer finansforetaksloven.

EU-kommisjonen foreslår også å innføre en ny gjeldsklasse, såkalt "non-preferred" seniorgjeld, som ligger mellom tilleggs kapital og annen usikret seniorgjeld mv. i tapshierarkiet. Disse instrumentene må blant annet ha gjenværende løpetid på minst ett år. Kategorien inngår i

krisehåndteringsdirektivets artikkel 48 (1) (d) og er omhandlet i § 20-43 (1) d) i forslaget til ny finansforetakslov.

1.8. Betydning for verdipapirforetakene

Banklovkommisjonen peker på at krisehåndteringsdirektivets bestemmelser også omfatter soliditetssvikt i visse typer verdipapirforetak. Dette gjelder verdipapirforetak som har et minimumskrav til startkapital på et beløp i norske kroner tilsvarende 730 000 euro, og som foretar handel i finansielle instrumenter for egen regning eller gir fulltegningsgarantier ved emisjon og tilbud om kjøp av finansielle instrumenter. Videre foreslår Banklovkommisjonen at det skal gjelde særlige regler fastsatt i eller i medhold av verdipapirhandelloven for øvrige verdipapirforetak.

For verdipapirforetak er det ikke noe eksisterende regelverk på området som tilsvarer det som gjelder for kredittinstitusjoner. Det er imidlertid etablert et sikringsfond for verdipapirforetak hvor det gis dekning for krav som skyldes et verdipapirforetaks manglende evne til å betale tilbake midler som investorene har til gode eller eier, og som oppbevares på deres vegne.

I EU gjennomgås kapitaldekningsreglene for verdipapirforetak. Det er ventet at EU-kommisjonen vil legge frem forslag til lavere kapitalkrav for ikke-systemviktige verdipapirforetak innen utgangen av 2017. De nye reglene vil kunne ha betydning for hvilke verdipapirforetak som vil være omfattet av krisehåndteringsdirektivet i fremtiden.

Verdipapirforetakene er for øvrig ikke finansiert med finansielle gjeldsinstrumenter i noen særlig grad, og tar heller ikke imot innskudd. Deler av regelverket i krisehåndteringsdirektivet er derfor ikke relevant for verdipapirforetak på samme måte som for kredittinstitusjoner, eksempelvis "bail in". På den annen side har Banklovkommisjonen vist til at bruk av en bro-institusjon opprettet av krisehåndteringsmyndigheten for å videreføre samfunnskritiske funksjoner, også kan være aktuelt for verdipapirforetak. Forholdsmessighetsprinsippet som krisehåndteringsdirektivet bygger på, vil for øvrig ha betydning for hvordan regelverket vil anvendes på verdipapirforetak. Dette gjelder f.eks. i anvendelsen av eventuelle forenklete krav til beredskapsplaner og krisetiltaksplaner.

Banklovkommisjonen har ikke foreslått endringer i verdipapirhandelloven i forslaget om innskuddsgaranti og krisehåndtering i banksektoren, da dette ble ansett å ligge utenfor oppdraget. Banklovkommisjonen bemerker imidlertid at det i verdipapirhandelloven må fremgå at viktige verdipapirforetak som omfattes av lovutkastet, eventuelt også med tilhørende konsernforhold, vil omfattes av direktivets bestemmelser slik de gjennomføres i norsk rett. Forholdet til verdipapirforetak er også kommentert i enkelte merknader. Når det gjelder regler som er foreslått tatt inn i verdipapirhandelloven for de øvrige verdipapirforetakene, følger det ikke noe krav om slike regler av krisehåndteringsdirektivet. Slik Finanstilsynet vurderer det, er det ikke behov for noen særnorske regler på dette området for øvrige verdipapirforetak. Finanstilsynet anbefaler derfor at dette forslaget i § 20-1 (3) 2. punktum tas ut av lovutkastet.

1.9. Enkelte merknader til utkastets kapittel IV om tilleggsbeføyelser

Utkastet til § 20-50 inneholder unntak for "*innskudd som vil kunne være dekket av innskuddsgarantiordning eller ordning for investorbeskyttelse*" (vår utheving). Tillegget "*vil kunne*" er upresist, og finnes ikke i krisehåndteringsdirektivets artikkel 69 som unntar "*eligible deposits*" som er definert i artikkel 2 nr. 1 (95) gjennom henvisning til DGSD.

Banklovkommisjonen presiserer selv på side 282 at bestemmelsen omfatter dekkede innskudd, og

således ikke er begrenset til garanterte innskudd. Etter Finanstilsynets vurdering bør § 20-50 følge begrepsbruken i § 20-56 der "*innskudd som er dekket av garantiordningen*" benyttes, eventuelt henviser til § 19-5 som definerer dekkede innskudd.

Forslagene til §§ 20-55 (2) og 20-56 (2) gir videre adgang til å overføre *garanterte* innskudd, mens § 20-57 (2) gir adgang til å overføre *dekkede* innskudd. Bestemmelsene skal gjennomføre hhv. art. 77 nr. 2 (a), art. 78 nr. 2 (a) og art. 79 nr. 2 (a) som alle bruker begrepet "*covered deposits*", dvs. garanterte innskudd. Det legges til grunn at *garanterte innskudd* skal benyttes, også i § 20-57 (2).

1.10. Enkelte merknader til utkastets kapittel VII om Finanskonsern med grenseoverskridende virksomhet

I utkastets § 20-60 (1) er det listet opp hvilke hensyn myndighetene skal vektlegge i forbindelse med virkningen i andre EØS-stater av beslutninger knyttet til krisehåndtering. I krisehåndteringsdirektivets liste i artikkel 87 (e) og (f) er hensynet til *skatteinntekter* (fiscal resources (EN)/skattemedel (SE)/skatteindtægter (DK)), utelatt blant de fire hensynene som skal tas. Finanstilsynet foreslår at skatteinntekter tas med i oppstillingen i den norske lovteksten.

Banklovkommisjonens forslag likestiller i denne sammenheng virksomhet drevet gjennom filial med virksomhet drevet i mor/datterforetak. I henhold til BRRD skal det i tilfeller der virksomheten drives gjennom filialer, bare tas hensyn til finansiell stabilitet i det andre medlemslandet og ikke effekten på skatteinntekter, midler i krisefond og ordninger for innskuddsgaranti og investorbeskyttelse som er tilfellet når virksomheten drives gjennom datterselskap. Det bemerkes også, at det for filialers del, kun er signifikante filialer som omtales i artikkel 87 (g), mens den foreslåtte lovteksten ikke inneholder tilsvarende begrensning.

Både i § 20-60 første og annet ledd, samt i § 20-62 første ledd er det inntatt et annet punktum som gir første punktum tilsvarende anvendelse der det utenlandske datterforetaket er morforetak i et finanskonsern som er etablert i den andre EØS-staten. Etter Finanstilsynets vurdering kan disse punktumene strykes da alle datterforetak omfattes av første punktum.

I § 20-61 finner Finanstilsynet reglene om plikt til å opprette kriseutvalg noe uklare. Etter direktivets system skal det kun opprettes ett kriseutvalg for europeiske finanskonsern. Kriseutvalget skal opprettes av gruppekrisehåndteringsmyndigheten, dvs. krisehåndteringsmyndigheten i medlemsstaten der konsoliderende tilsynsmyndighet etter CRD IV holder til. Etter Banklovkommisjonens forslag ser det ut til at det også skal opprettes kriseutvalg for finansielle delkonsern som driver virksomhet i andre EØS-stater. Det vises i den anledning til forutsetningen i annet punktum om at (den norske) krisehåndteringsmyndigheten skal delta i kriseutvalg opprettet i stater der et datterforetak er morselskap i et finansielt delkonsern i den andre staten. Finanstilsynet er for øvrig enig i at det ikke er norsk lovgivers oppgave å pålegge andre EØS-stater en plikt til å etablere kriseutvalg, jf. spesialmerkningen til § 20-61. Det legges til grunn at gjennomføringen av BRRD i relevante EØS-stater sikrer den norske krisehåndteringsmyndighetens deltagelse i kriseutvalg.

Det nevnes for ordens skyld videre at forslaget til teknisk standard om kriseutvalg som er nevnt i særmerkningene til utkastets § 20-62 ble vedtatt av EU-Kommisjonen den 23. mars 2016 og publisert i Official Journal 8. juli 2016 som forordning 2016/1075.

2. Innskuddsgarantidirektivet

2.1. Innskuddsgarantien

Banklovkommisjonen legger opp til å beholde en innskuddsgaranti på 2 000 000 kroner. Dette er ikke i samsvar med innskuddsgarantidirektivet, som fullharmoniserer garantien på 100 000 euro. Banklovkommisjonens forslag krever tilpasningstekst i EØS-avtalen for tiden etter 2018, når fullharmonisering etter direktivet skal være gjennomført.

2.2. Utvidet innskuddsgaranti i visse tilfeller

Innskuddsgarantidirektivet legger opp til noe nær fullharmonisering når det gjelder hvilke typer innskudd som omfattes av garantiordningen og garantinivået. Det gis adgang til noe nasjonalt handlingsrom hva gjelder hvilke typer innskudd som kan dekkes av garantiordningen. Dette gjelder innskudd fra individuelle og kollektive pensjonsordninger for små og mellomstore bedrifter, innskudd fra lokale myndigheter som har et årlig budsjett på mindre enn 500 000 euro, samt innskudd som i henhold til nasjonal lovgivning kun kan frigris for å tilbakebetale et boliglån.

Direktivet angir i tillegg hvilke typer innskudd som skal dekkes ut over det harmoniserte garantinivået på 100 000 euro (uten angivelse av beløp eller tak) i en periode på minst tre måneder, men ikke mer enn 12 måneder. Det åpnes således for å fastsette nasjonale regler som for visse typer innskudd vil utvide innskytternes rettigheter. Disse unntakene er begrunnet i at det gjelder finansielle midler som vil kunne ha stor betydning og påvirkning for enkeltpersoners livssituasjon.

Banklovkommisjonen har ved utformingen av lovutkastet lagt vekt på at handlingsrommet som gis i direktivet på disse områdene bør utnyttes.

Banklovkommisjonen foreslår at garantiordningen også omfatter innskudd av midler som er knyttet til individuelle pensjonsordninger eller kollektive tjenstepensjonsordninger for små og mellomstore bedrifter. Det er noe uklart for Finanstilsynet hva Banklovkommisjonen her foreslår, men Finanstilsynet forutsetter at regelverket ikke er ment å gi innskuddsgaranti for innskuddspensjonsprodukter som tilbys av bank. Dette ville i så tilfelle være konkurransevridende i forhold til innskuddspensjonsprodukter som tilbys av forsikringsforetak.

Videre foreslår Banklovkommisjonene at en rekke typer innskudd, blant annet innskudd knyttet til samlivsbrudd, overdragelse av fast eiendom, og erstatningsutbetalinger skal garanteres i sin helhet i en periode på inntil 12 måneder fra innskuddet er mottatt. Direktivet krever i prinsippet kun at denne type innskudd dekkes ut over det harmoniserte garantinivået, uten å angi beløpet. Som nevnt, er det også handlefrihet (mellom 3 og 12 måneder) når det gjelder hvor lang periode et slik utvidet innskytternes skal gjelde. Banklovkommisjonen begrunner en full garanti av innskuddene som beskrevet ovenfor med at det dreier seg om innskudd som kan ha stor betydning for enkeltpersoners livssituasjon.

Det at visse typer innskudd, herunder innskudd foretatt på klientkonto, i sin helhet garanteres i en tidsbegrenset periode slik Banklovkommisjonen foreslår, vil føre til at andre kreditorer, som obligasjonseiere, kan måtte ta en noe større andel tap ved en "bail-in"-situasjon eller ved ordinær avvikling. En ubegrenset garanti kan også medføre økt risiko for moralsk hasard i bankvirksomhet, selv om omfanget av slike innskudd naturlig begrenses av krav til særskilte hendelser. Samtidig strekker ikke begrunnelsen for den utvidede innskuddsgarantien ved særskilte livshendelser seg

lengre enn det som er nødvendig for å relassere/fordele innskuddet. Det kan derfor argumenteres for at det ikke er nødvendig med utvidet innskuddsbeskyttelse i hele 12 måneder slik som foreslås. Finanstilsynet antar at en periode på omkring 6 måneder i praksis være tilstrekkelig.

Det kan også reises spørsmål om den foreslåtte ikke-beløpsbegrensede innskuddsgarantien ut fra hensynet til å motvirke moralsk hasard bør begrenses. I Sverige er det satt en begrensning på 5 millioner svenske kroner i forbindelse med slike særskilte livshendelser og ved boligtransaksjoner. I Storbritannia er det foreslått en grense på 1 million pund for slike innskudd, dog slik at det for uføreerstatning ikke er satt noen begrensning. I Danmark er det et skille mellom innskudd relatert til eiendomstransaksjoner, hvor beløpsgrensen er 10 millioner euro, og innskudd relatert til øvrige livshendelser, som er begrenset oppad til 150 000 euro.

Slik Finanstilsynet vurderer det, bør det settes en maksimalbegrensning på hvor stort beløp som kan dekkes av innskuddsgarantien også ved særskilte livshendelser, f.eks. 10 millioner kroner per innskyter. Beløpet bør imidlertid vurderes nærmere, herunder en eventuell differensiering. Ved midler fra eiendomshandler som står på klientkonto, bør grensen gjelde for den enkelte klients midler.

2.3. Innskuddsgaranti ved grensekryssende virksomhet ut av Norge

Innskuddsgarantidirektivet har ikke særlige regler om innskuddsgaranti ved grensekryssende virksomhet. Reglene om grensekryssende virksomhet knytter seg til markedsføring over landegrensene, og innebærer ikke etablering i den stat markedsføringen retter seg mot. Innskuddene anses således å være foretatt i foretakets hjemstat, og omfattes av innskuddsgarantien slik den er i hjemlandet.

Norge har imidlertid høyere innskuddsgaranti enn øvrige EØS land. Utlendingers innskudd som er gjort direkte i norske banker (og ikke gjennom filial), vil i utgangspunktet ha rett til dekning etter den norske innskuddsgarantien.

Det følger av dagens regler i finansforetaksloven § 19-10 fjerde ledd at:

"Utbetalinger fra fondet for å dekke tap på innskudd i et medlems filial i en annen EØS-stat må ikke overstige den utbetaling som ville blitt foretatt av den nærmest sammenlignbare innskuddsgarantiordningen i filialens vertsstat eller omfatte andre innskytere enn de som er omfattet av denne."

Banklovkommisjonen foreslår å videreføre bestemmelsen i § 19-6 annet ledd hvor det fremkommer

"... For innskudd mottatt av medlemsforetak med hovedsete her i riket gjennom filial etablert i annen EØS-stat, er ansvarsgrensen det beløp i norske kroner som tilsvarer 100 000 euro, ..."

Finanstilsynet mener det bør vurderes om bestemmelsen også skal omfatte medlemmer som driver grenseoverskridende virksomhet ut av Norge. Bestemmelsen slik den nå står, kan ha konkurransevridende effekter i de landene hvor banker som er medlem av det norske innskuddsgarantifondet driver grenseoverskridende virksomhet som følge av at de norske bankene som mottar innskuddene på grensekryssende basis, vil ha en høyere innskuddsgaranti enn bankene som er etablert i disse landene.

3. Innskuddsgaranti og krisefond

Direktivene krever at det skal være et nasjonalt krisefond og et innskuddsgarantifond. Krisefondet skal sikre at krisehåndteringsmyndigheten har til disposisjon de midler som trengs for å få gjennomført krisetiltak på en effektiv måte. Innskuddsgarantifondet skal sikre at innskudd blir betalt tilbake dersom en bank selv er ute av stand til å tilbakebetale.

Banklovkommisjonen foreslår at de eksisterende midlene i Bankenes sikringsfond i sin helhet skal overføres til det nye innskuddsgarantifondet. Krisefondet foreslås således bygget opp fra null.

Det nye innskuddsgarantifondets rolle ved tidligtiltak vil være mindre enn under nåværende regime, og i praksis er vilkårene for støtte fra innskuddsgarantifondet så strenge at tiltak kun kan vise seg å være aktuelle for mindre banker som i hovedsak finansierer seg ved innskudd. Dette har sammenheng med den "superpreferanse" (innskudd som faller innenfor innskuddsgarantien har særlig prioritet) garanterte innskudd har ved krisehåndtering, og forutsetningen om kostnadsvurdering for å yte eventuell støtte. Eksisterende innskuddsgarantifond er på den annen side ikke større enn det som er nødvendig for realistisk sett å ha midler til å håndtere selv relativt små banker. Dette har også vært en del av begrunnelsen for fortsatt oppbyggingen av fondet gjennom årlige bidrag.

Et kapitalisert krisefond er et viktig element i krisehåndteringsdirektivets system for krisehåndtering og krisetiltak. Dette kan f.eks. være i forbindelse med lån til, eller garanti for, eiendeler eller forpliktelser i et foretak under krisehåndtering eller til en brobank, til erverv av eiendeler fra et foretak under krisehåndtering, eller som bidrag til oppkapitalisering av en brobank eller foretak under krisehåndtering. Manglende kapital i krisefondet vil også bety at det ikke er midler til å kompensere eiere og kreditorer for dekning av tap ved konvertering eller nedskrivning ("bail-in) i de tilfeller hvor den etterfølgende verdivurderingen viser at eierne og kreditorene ville kommet bedre ut ved avvikling. Dette er en viktig komponent for å ivareta prinsippet i direktivet om at ingen eier eller kreditor skal komme dårligere ut ved krisehåndtering enn ved avvikling. Et lavt kapitalisert krisefond kan dermed medføre at terskelen for å iverksette foretrukne krisetiltak heves fordi det ikke er nødvendige midler tilgjengelig til å gjennomføre krisehåndteringen. Behovet for å ha en viss kapital i krisefondet fra lovens ikrafttredelse, kan tale for at oppbyggingen av krisefondet ikke starter på null. Finanstilsynet mener derfor departementet bør vurdere å overføre deler av dagens sikringsfond til det nyopprettede krisefondet ved oppstart.

Finanstilsynet støtter Banklovkommisjonens krav om årlig innbetaling på 0,8 promille av garanterte innskudd til det nye innskuddsgarantifondet. Dette vil innebære et gradvis mer robust innskuddsgarantifond.

For å sikre en ensartet anvendelse av direktivet har EBA fastsatt retningslinjer for å presisere metodene for beregning av bidrag til innskuddsgarantiordningen. Disse retningslinjene skal bidra til å premiere mindre risikable forretningsmodeller. Retningslinjene skal fange opp ulike sider ved foretakenes risikoprofil ved å angi en rekke risikoinndikatorer blant annet knyttet til kapital, likviditet, forretningsmodell og potensielt tap for innskuddsgarantiordningen. Banklovkommisjonen foreslår i denne forbindelse at departementet kan fastsette nærmere regler om beregningen og risikojusteringen av årlige bidrag. Finanstilsynet støtter dette.

Banklovkommisjonen påpeker at det er stor usikkerhet knyttet til hvorvidt selv et fullt innbetalt krisefond etter den foreslåtte modell basert på direktivets minimumskrav, vil ha tilstrekkelig ressurser for en effektiv krisehåndtering og videreføring av middelsstore regionbanker, og i tilfelle deres OMF-foretak.

Et av formålene med krisehåndteringsdirektivet er å beskytte skattebetalerne mot kostnader knyttet til å krisehåndtere enkeltforetak. Dette forutsetter at krisefondet har tilstrekkelig midler mottatt fra de bidragspliktige foretakene. Finanstilsynets vurdering er at måltallet for krisefondets størrelse må settes vesentlig høyere enn direktivets minstekrav på 1 prosent av garanterte innskudd etter 10 år, og det anbefales også en raskere oppbygging av fondet.

Dette vil nødvendigvis medføre økte kostnader for foretakene, og relativt sett størst kostnadsøkning for de største foretakene. Det siste skyldes at beregningsmodellen for foretakenes relative bidragsplikt baserer seg på en risikojustering, hvor blant annet foretakenes balansestørrelse, kompleksitet og risikoeksponering medfører høyere relativ bidragsplikt.

Det nevnes i denne forbindelse at Sverige i sin gjennomføring av krisehåndteringsdirektivet har fastsatt et måltall for krisefondet som er tre ganger høyere enn direktivets minstekrav. For å sikre en rask opptrapping, vil samlet bidragsplikt være fire til fem ganger høyere enn minstekravet de første fire til fem årene. Svenske myndigheter overførte i tillegg SEK 15 milliarder fra sitt stabiliseringsfond til det nye krisefondet, slik at kapitalen i krisefondet var på ca. 1 prosent av garanterte innskudd ved oppstart.

Det har også vært et spørsmål i Banklovkommisjonens arbeid hvorvidt avgiften til innskuddsgarantifondet skal opphøre ved en viss størrelse. Slik Finanstilsynet vurderer det, og i samsvar med Banklovkommisjonens flertall, bør avgiftene til både innskuddsgarantifondet og krisefondet innbetales av foretakene uavhengig av størrelsen på de to fondene. Det er i denne forbindelse en fordel for tilliten til innskuddsgarantien, finansiell stabilitet og for fleksibiliteten i en eventuell krisehåndtering at begge disse fondene fortsetter å vokse.

Nærmere regler om beregning av hvert enkelt foretaks bidrag til krisefondet følger av en egen kommisjonsforordning. Det nevnes for ordens skyld at EBA har anbefalt EU-kommisjonen å endre referansepunktet for beregning av totale midler i krisefondet fra garanterte innskudd til total gjeld fratrukket ansvarlig kapital og garanterte innskudd. EBAs anbefaling inkluderer ikke en vurdering av hvorvidt det reelle minstekravet til krisefondet vil eller bør endres gjennom å endre referansepunktet. En endring i referansepunktet vil dog nødvendigvis kreve endringer i prosentandelen knyttet til grunnlaget, da 1 prosent av total gjeld fratrukket ansvarlig kapital og garanterte innskudd vil utgjøre et større beløp enn 1 prosent av garanterte innskudd.

Finanstilsynet støtter for øvrig Banklovkommisjonens forslag om at Bankenes sikringsfond forvalter kapitalen i begge fondene, og også utfører administrative funksjoner i form av blant beregning og innkreving av avgift på vegne av krisehåndteringsmyndigheten knyttet til krisefondet.

Det legges i lovforslaget opp til at innskuddsgarantiordningen skal forvaltes av (det eksisterende) Bankenes sikringsfond, og at styret i Bankenes sikringsfond også skal være styre i innskuddsgarantiordningen. Bankenes sikringsfond har også i forslaget en rolle i forbindelse med

administrative gjøremål og kapitalforvaltning av krisefondet, men det er krisehåndteringsmyndigheten som tar beslutning om midlene i fondet.

Banklovkommisjonen foreslår at styret skal bestå av syv medlemmer. Finansdepartementet skal oppnevne fem, inklusive styreleder og nestleder. Tre styremedlemmer skal ha ledende stillinger i medlemsbanker og oppnevnes av departementet etter forslag fra banknæringen. Finanstilsynet og Norges Bank skal fortsatt være representert i styret med ett medlem hver. Banklovkommisjonene påpeker at disse reglene i større grad enn hittil gir Bankenes sikringsfond en profil som offentlig rettssubjekt.

Banklovkommisjonen argumenterer for at det er viktig at deler av styret har ledende stillinger i banknæringen. Dette er begrunnet i behovet for å ha en bred og tung bankkompetanse i styret.

Finanstilsynet er enig i at Bankenes sikringsfond bør ha styremedlemmer som har bransjekompetanse og erfaring fra bankvirksomhet. Det kan imidlertid reises prinsipielle innvendinger mot at personer som er ansatt i, eller på annen måte er tilknyttet medlemsbankene i innskuddsgarantiordningen, også sitter i styret i Bankenes sikringsfond. Det kan oppstå habilitetsproblemer i forbindelse med informasjonsutveksling knyttet til banker med soliditets- og/eller likviditetsutfordringer, samt i forbindelse med eventuelle tidligiltak som også involverer Bankenes sikringsfond.

Finanstilsynet mener derfor at Finansdepartementet ved oppnevning av styremedlemmer bør vektlegge at personer med bred bakgrunn fra og innsikt i bankvirksomhet er representert i styret, men uten at disse er ansatt i, eller har annen tilknytning til, medlemsbankene. Bransjekunnskap kan også ivaretas gjennom Finans Norges oppgave som forretningsfører.

Når det gjelder Bankenes sikringsfonds oppgaver knyttet til kapitalforvaltning, vil Finanstilsynet bemerke at denne oppgaven antagelig kan forenkles og drives mer kostnadseffektivt. I dag plasseres midlene i fondet i utenlandske statsobligasjoner som er valutasikret til norske kroner. Både innskuddsgarantifondet og krisefondet vil ha forpliktelser i all hovedsak i norske kroner, og midlene må være plassert med meget god sikkerhet og være likvide. En plassering av midlene som lån til statskassen med en rente som på kortsiktige norske statspapirer vil antagelig dekke fondenes investeringsbehov til en lavere forvaltningskostnad enn ved gjeldende investeringsstrategi.

For Finanstilsynet

Morten Baltzersen
finansstilsynsdirektør

Emil Steffensen
direktør for bank- og forsikringstilsyn

Dokumentet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevne signaturer.